

Քեզմով պիտի պահե՛լ ինքնին
Ծրարն իր աւանդն, ու տունն ալ սո՛ւրբ իր յիշատակ:

Մարգրիտ, կրկնեց մայրն ալ, ո՛հ, մի՛
Մոռնար հրսկել սան յատակին,
Աւլէ՛ անոր ժախն ու փոշին,
Պիղծ խեղճանքն ունայնութեան ու մեղկումի»:

* * *

Այսպիսի սան մէ՛ջ էր որ կորսընցուց
Աւետարանի կինն իր դրամը քանգ,
Կորսըւա՛ծ դրամ, չարաւու՛ք վրսանգ,
Որ կը խրոզվէ ապարանքն ու խուց:

Կորսըւա՛ծ դրամ, անհետումն է ան
Առաքինութեան չմաղ պատկերին,
Ձնջումն է դրոշմի՝ ուր ձեռք մը վերին
Քանդակե՛ր է խոր իր գիծն ու նշան:

Չէ՞ որ գտնելու այդ դրամն ու գրախեց՝
Իմաստն այն կինն յաջողեցաւ շուտ,
Երբ իր խրամատուած բախտին հետամուտ՝
Ձեռք առաւ Աւելն ու ճրագը վառեց:

Ե. Ե. Դ.

Հ Ո Գ Ի Ն

Հոգին որ ի՛մա էր ասեմօք, հոգին սրղու,
Դիմացի տունն էր որուն գործ պատին վրայ
Կը տեսնէի արեւին լոյսն ամէն առտու,
Եւ կամ աղբիւրն, ինչպէս ամէն աղբիւր կուլայ...

Կամ երկնասլաց այն դողահար կաղամախին
Որ արծաթէ տեսնենով կը սօսափէր,
Հացին գուռն էր եւ կամ հողէ պրտուկն աղին,
Ձերդ համաափիւռ գեղեցկութիւն մը օրհնաբեր...

Իմը չէր ան, բոլո՛ւր կեանքին, ծաղիկներո՛ւն,
Լոյսի՛ն ծաթող դիմացի գործ պատին վրայ,
Ձուրի՛ն լացող կանանչ գուռին մէջ մարմարեայ,

Եւ լուսնակի կարով ներմակ նամբաներուն,
Ու ծըխանէն բարձրացող մութ կարմիր բոցին,
— Վաղո՛ւց, ափսո՛ս, դեւերը սիրքս փոխեցին...

ԱՐՄԷՆ ԵՐԿԱԹ